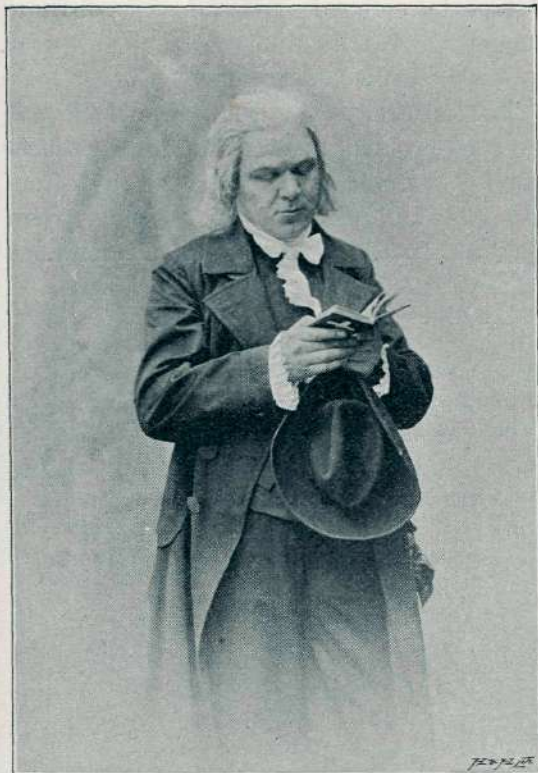

Tertnik kot „Evangelimann“. (V 2. dejanju.)

nosti! Veselje je pa tudi bilo opazovati ga, kako je hrepenel vedno više in više, kako se je učil in izobraževal, kako se je vedno bolj in bolj uglabljal v svoje uloge, kako je kot umetnik rasel od leta do leta.

Mimogredé bodi na tem mestu še omejeno, da se je naš pokojni pevec tudi jako rad bavil s skladbo in da se mu je posrečilo nekoliko prav čednih čveterospevov in pa samospevov s spremljevanjem glasovirja, med poslednjimi posebno v narodnem duhu zložena „Kapelica bela, kapelica lepa“ ... (besede A. Aškerčeve).

Jos. K. Tertnik je imel blago srce in kremit moški značaj, bil je hvaležen sin, dober brat in požrtvovalen, zvest prijatelj. Nastopal je vsekdar zavestno, ob tem pa z vsakomer občeval vljudno in prikupno, tako, da si je brž pridobil spoštovanje in ljubezen vseh, ki so ga poznali. Drage volje je pomagal s svojo umetnostjo, kjer in kadar je mogel. Tudi sredi glediškega življenja si je ohranil trezno, resno mišljenje in vedenje;

tudi v daljni tujini je ostal zvest svojemu domu in svojemu rodu. Vsako leto je ob počitnicah prihitel v milo domovino, k ljubim svojcem in prijateljem, in leto za letom je ob tej priliki v otroško-nežni ljubezni in udanosti obiskaval tudi „otoka milo cerkvico“ na rajskem blejskem jezeru, ter je ondi z ganjenim srcem prepeval čast in slavo „nebes kraljici in gospé“.

Srečno in zadovoljno je naš pevec živel v Brnu, visoko čislán kot umetnik, obče priljubljen kot človek, z najlepšimi, opravičenimi nadami v sijajno bodočnost, kar ga nenadoma meseca svečana min. leta napade zavrtna bolezen — diabetes mellitus. Za svojo umetnost je Tertnik sicer še vedno zvesto deloval — v Brnu je zadnjič nastopil 30. sušca minulega leta kot Florestan v Beethovenovem „Fideliu“ — ob tem pa je vidno hujšal in hiral in — ob božiču še čvrst in krepak, da skoro že nekoliko preobil — bil je ob veliki noči slab in upadel, duševno in telesno potr. Vendar pa je bil živo uverjen, da ga bolezen kmalu mine in da skoro okreva, je pogumno šel na dokaj daljno pot v Gradec, kjer je — na smrt bolan! — nastopil 24. in 27. mal. travna v Verdijevem „Trubadurju“ in Rossinijevem „Viljem Tellu“. Uspeh seveda ni mogel biti tak, kakoršnih je bil Tertnik doslej vaje, a vrhu tega so ga še tamošnji nemški srditeži iz narodnega sovraštva tako strastno in brezobzirno napadali, da je bil ubogi naš umetnik ves uničen. Na pol mrtev se je 30. mal. travna dopoldne vrnil v Brno, 1. vel. travna ob štirih popoldne pa je po kratkem trpljenju prejemši sv. zakramente za umirajoče v Gospodu zaspal.

Novica o smrti mladega, nadebudnega pevca je vse občinstvo naravnost osupnila in pretresla; povsodi se je pojavljalo vsestransko, zares prisrčno, živo sučutje.)

*) Brnski časnikar L. Schwarz je z geslom „Non omnis moriar“ spominu našega rojaka posvetil nastopno pesem:

Ein edler Sänger ist von uns geschieden
Für immer, ach, ins dunkle Schattenreich —
Wie ist das Glück so ungewiss hienieden
Und sicher nur der düstre Todesstreich!

Dné 3. vel. travna min. l. so ga v sijajnem sprevedu in ob ogromni udeležbi nesli k večnemu počitku; mestni župan in občinski svetovalci, častništvo, vsi člani mestnega gledišča, umetniki, glasbeniki in prijatelji glasbe so mu izkazali zadnjo čast; nebroj najkrasnejših yencev je pokrival njegovo krsto. Tako so tudi v tujini nepristransko sodili in čislali vrlega pevca.

Ein edler Sänger hat den Mund geschlossen
Urpötzlich schier und tief erschütternd jäh:
Der Mund, aus dem ein Tonmeer sich ergossen,
Ist starr und stumm in herbem Todesweh.

Im Lenz des Lebens, just am Maientage,
Erlag des Heldensängers Kraftgestalt;
Das Herz der Eltern bricht in Schmerz und Plage,
Und Alle rührt des Todes Urgewalt.

In sedaj po kratki, toda viharji poti skozi življenje počiva na veke daleč tam gori v moravski zemlji. —

Počivaj sedaj, Ti, dragi, nepozabni naš pevec in prijatelj, spavaj sladko v preranem grobu v daljnih tujih tleh! Bog Oče nebeški Ti daj večni mir in pokoj, v naših sreih pa Ti bodi ohranjen blag in časten spomin! — —

Du grimmer Tod, du ungestümer Dränger,
Du offenbartest doppelt deine Kraft:
Früh hast du nicht nur einen edlen Sänger,
Ein edles Herz auch hast du fortgerafft!

So schmückt die bleiche Stirne denn des Todten,
Des Künstlers und des Menschen Doppelkranz,
Dum sei ihm doppelt auch ein Gruss entboten:
„Früh starbst du, edler Sänger, doch nicht ganz!“

Okó.

Okó je božji dar telesu.
Le prosto gleda mi v oči!
Kaj vse počiva nam v očesu,
Večkrat ne čutimo sami.

Odseva iz očíj vsa duša,
Kot skozi steklo solnčni dan,
Če neresnico kdaj posluša,
V očeh ne vidi je zemljan.

A kogar je učil legati
Celó z očmi hudobe strup,
Pogledi njéga so osati
Bolj, kot je Judov bil poljub.

Anton Medved.

Uganjka.

Čič Priklopi č,
Dobodeš rod trpeč,
Slovincem dobro znan.

bič Pritopi b,
Kot v vojski borec meč
Poznava to tlačan.

tič Primakni t,
Dobodeš rod, ki z vabo
Lehko se vlovi.

nič Pritakni n,
Za usta to je slabo,
A dobro za oči.

Anton Medved.